

عنوان مقاله:

کاربرد صوت و شبه جمله به عنوان شگردی خاص در ادبیات کودکان

محل انتشار:

پژوهشنامه نقد ادبی و بلاغت، دوره 8، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

طاهره کیایی تنکابنی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد واحد علوم و تحقیقات

عباسعلی وفایی - استاد زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه علامه طباطبائی

رقیه صدراپی - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران

خلاصه مقاله:

زبان انواع ادبی خاص و ویژه ای دارد و عناصر تشکیل دهنده هر یک از آن ها متفاوت به نظر می رسد. واژگان و چگونگی کاربرست آن ها موجب پیدایی ژانرهای ادبی و متفاوت از یکدیگر می شود. با نگاهی دقیق به هر یک از انواع ادبی و بررسی حوزه واژگانی آن ها درمی یابیم که حوزه واژگانی و نیز حوزه مفهومی آن ها در شاکله ای به نام انسجام واژگانی و در نتیجه، اتحاد مفهومی قرار می گیرد. زبان و ادب کودکان نیز از این امر مستثنی نیست. این نوع ادبی از نظر کارکرد زبان در حوزه های مفهومی، نحوی و دیگر بخش ها، ویژگی های خاص خود را دارد و این خصایص است که نوع ادبی کودکان و نوجوانان را به وجود می آورد. کاربرد صوت و شبه جمله در بسیاری از انواع چندان جایی ندارد و به کارگیری آن ها مورد توجه نیست، لیکن در نوع ادبی کودکان یا به عبارتی دیگر، در زبان و ادب کودکان اهمیت خاصی دارد که به سبب محسوس کردن مطالب و نگاه به محیط پیرامونی و عینی و نیز جلب توجه بیشتر آن ها صورت می گیرد. این مقاله می کوشد تا درباره موضوع صوت و شبه جمله در چند اثر داستانی کودکان پژوهش نماید و نشان دهد آن دو از عناصر پرکاربرد در این انواع است.

کلمات کلیدی:

ادب کودکان، صوت، شبه جمله، موضوعات عینی، تجسمی، داستان، آثار ادبی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1212075>

